

VIIKON SANA 30.1.2018

Tämän viikon aiheena ovat sanat "Ansaitsematon armo" ja luemme evankeliumitekstin Luukkaan evankeliumin luvusta 17 jakeet 7stä 10een:

"Jos jollakin teistä on palvelija kyntämässä tai paimentamassa, sanooko hän tälle tämän tullessa pellolta: 'Käy heti aterialle'? Eikö hän pikemminkin sano hänelle: 'Valmista minulle ateria, vyöttäydy ja palvele minua, sillä aikaa kuin minä syön ja juon; ja sitten syö ja juo sinä'? Ei kaiketi hän kiitä palvelijaa siitä, että tämä teki, mitä oli käsketty? Niin myös te, kun olette tehneet kaiken, mitä teidän on käsketty tehdä, sanokaa: 'Me olemme ansiottomia palvelijoita; olemme tehneet vain sen, minkä olimme velvolliset tekemään'."

Minusta evankeliumitekstin valinta otsakkeen "Ansaitsematon armo" kohdalle on erikoinen. Puhutaanpa ensin siitä, mitä otsikon sanat ensinnä tuovat mieleen. - Sana "armo" liittyy meidän kristillisessä uskossamme siihen, että Jumala antaa meille syntimme anteeksi Kristuksen tähden, hänen nimessään ja sovintoveressään. Jeesus kärsi, kuoli ja nousi ylös sovittaen syntivelkamme. On sulaa armoa, että Taivaan Isä lähetti Jeesuksen tämän tekemään. On sulaa armoa, että saamme anteeksi Jeesuksen tähden. Emme voi mitenkään ansaita tätä itsellemme. Emme korjaamalla pahoja tekojamme, hyvittämällä niitä jollain tavoin. Meistä ei myöskään ole parantamaan itseämme, niin että voisimme jatkossa olla paha tekemättä. Jumalan armahtavaisuudessa on ainoa toivomme. Otsikko "ansaitsematon armo" korostaa armon ansaitsemattomuutta, sen lahjaluonnetta. Paavali julistaa: "Armosta te olette pelastetut, uskon kautta, ette tekojen kautta ettei kukaan kerskaisi. Se on Jumalan lahja".

Jumalan armon kautta avautuu siis vaivaisille syntisille tie elämään ja autuuteen. Kun Jeesus tätä armoa jakoi suurina syntisinä pidetyille ja hyljeksityille ihmisille, siinä oli loukkaantumisen aihe ns. hyville ihmisille, jotka eivät tajunneet olevansa ihan saman armon tarpeessa. Nämä kun pitivät synteinä vain noiden ns. huonojen ihmisten syntejä, eivät omiaan. Jeesusta kutsuttiinkin syntisten ystäväksi ja se sanottiin halveksivassa sävyssä.

Siispä, jokainen saa pyytää Jumalan armoa kohdalleen, kaikkein kurjimmaksikin itsensä tunteva, muiden ylenkatsoma. Saa uskoa vapaasti sellaisenaan kaikki synnit anteeksi Jeesuksen nimessä ja sovintoveressä. Synnit otetaan pois, annetaan anteeksi ja Jumala näkee ihmisen edessään, ei syntisenä vaan yhtä puhtaana kuin Hänen oma rakas Poikansa. Niin ihmeellinen on Jumalan armo.

*** * ***

Mutta mennäänpä evankeliumitekstiin. Siinä puhutaan palvelijasta ja palvelijan roolista. Palvelijalla on töitä ulkona ja töitä sisällä. Ulkona kyntöhommia tai eläinten paimentamista. Sisällä isännän passaamista. Työt odottavat toistaan.

Nykyaikana voitaisiin kai puhua työnantajista ja työntekijöistä. Palvelijoita on vain harvoilla – ainakin meidän maassamme – enää käytössään. Otetaanpa tähän ihan oman elämän esimerkki. Palvelen pappina Uudenkaupungin seurakunnassa ja Pyhämaan kappeliseurakunnassa. Minulle kuuluvat tietyt työtehtävät ja minulle maksetaan tehdystä työstä tietyn suuruista palkkaa. Jos pidän jumalanpalveluksen tai suoritan kirkollisen toimituksen, ei työnantaja minua siitä kiitä. Se kuuluu työhöni. Tai jokin muu vastaava, vaikkapa kinkereiden pito. Teen sitä, mikä kuuluu työhöni. Ja kun tämän työn kuvaan kuuluu tavattoman paljon luovaa vapautta, en voi odottaa saavani kiitosta siitäkään, että käytän työssäni tätä vapautta ja toteutan jotain sellaista, mihin kukaan ei velvoita.

Voin tehdä työni laadullisesti hyvin tai mennä siinä ns rimaa hipoen. Huonosti tehdystä työstä voin saada moitteita, hyvin tehdystä voi joku joskus lausua kiitoksen sanan. Mutta normaali tilanne on se, että työ hoidetaan siten kuin sen

katsotaan yleisesti olevan aiheellista hoitaa. ”Olemme tehneet vain sen, minkä olimme velvolliset tekemään.”

Evankeliumiin sisältyy opetus hengellisen elämän alueelta. Se on vertauskuva Jumalan palvelemisesta. Se korostaa, ettei Jumalan palvelemisesta koidu meille minkäänlaisia ansioita Hänen edessään. Jos me kristittyinä teemme vaikkapa seurakunnan vapaaehtoistyötä jossain muodossa tai jollain työalalla tai osoitamme kristillistä mielenlaatua kohtaamaamme ihmistä kohtaan, meille ei tästä kilahda tilillemme ansiomerkitä. Hyvät teot toki huomioidaan, sillä puhuahan Jeesus viimeisen tuomion kuvauksen yhteydessä kirjojen avaamisesta ja tuomiosta tekojemme mukaan. Mutta tässä kohtaa täytyy huomioida muutama asia: 1) uskovon pahat teot eivät jää muistiin, koska hän uskoo ja saa ne anteeksi armoon turvautuessaan ja 2) hyvät teot eivät ole omia tekojamme vaan Jumalan Pyhän Hengen vaikuttamia uskon hedelmiä, joista emme saa ottaa itsellemme ansiota.

Jumalaa palvellessamme ja hyvää tehdessämme teemme vain sen, minkä olemme velvolliset tekemään. Pelastettu elämämme kuuluu Jumalan käyttöön. Olemme Jumalan käytössä ja Hänen välikappaleinaan. Töiden lukeminen ja niistä ansioiden kerääminen kuuluu omavanhurskauden piiriin. Jeesuksenkin ajan omavanhurskaat pitivät tarkkaa lukua siitä, mitä olivat tehneet. Tekemättä jättämiset sen sijaan jäivät vähemmälle huomiolle. Kun ihmisen Jumala-suhde on kunnossa uskon kautta Jeesukseen, Herran palveleminen näkyy ja tuntuu luonnollisena osana elämää. Se ei enää olekaan raskasta velvollisuutta vaan etuoikeus ja mahdollisuus. Palveleminen Herran tehtävissä näyttäytyy osaksi tulleen Jumalan armona sekkin. Kristitty ajattelee asioita uudella, toisenlaisella tavalla. Mieli on muuttunut ajattelemaan asioita uskon kautta, Kristuksen kautta.

Saada uskoa Jumalan armoon ja palvella Häntä näyttäytyy yhteen kuuluvana ansaitsemattomana armona. Se rikastuttaa elämää ja tuo hyvää mieltä. Jumalan rakkaus vuodatettuna Pyhän Hengen kautta sydämiimme etsii tietä ulos palvelemaan ansioita keräämättömään rakkauteen.

30.1.2018 Juhani Kapiainen

Rukoilemme: Kiitos, rakas Taivaan Isä, että saan olla armosta lapsesi ja uskoa syntini anteeksi joka päivä Kristukseen luottaen. Kiitos, että saan palvella valtakunnassasi niillä lahjoilla, jotka olen Sinulta saanut. Aamen.

***Juhani Kapiainen** juhani.kapiainen@evl.fi*
Pyhämaan pappi